

[Minister Lise Østergaard]

onen findes ofte gengivet eller citeret i dags- og ugepresse verden over og anvendes i stort omfang til undervisningsformål.

Til *ministeren for kulturelle anliggender* (5/10 77) af:

Inger Stilling Pedersen (KrF):

»Ager ministeren i nærmeste fremtid at fremsætte lovforslag, der gør det muligt at tappe tv-udsendelser til brug i danske skibe?«

(Spm. nr. 25).

Begrundelse.

Spørgsmålet har været debatteret i flere år, uden at det har givet resultat. Det kan ikke være rigtigt, at problemet gang på gang udskydes, fordi det kun vedrører en lille samfundsgruppe. Dette for søfolk så vigtige spørgsmål må hurtigst muligt løses.

Besvarelse (17/10 77):

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthiasen):

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at de søfarende har et uomtvisteligt krav på, at en bånddistribution af tv-udsendelser kommer i gang hurtigst muligt.

Ved lov af 15. juni 1973 om radio- og fjernsynsvirksomhed blev der med § 7, stk. 2, givet Danmarks radio mulighed for at udøve anden programvirksomhed end ved spredning af radiofoni- og fjernsynsprogrammer.

Bestemmelsen lyder således:

»Danmarks radio kan endvidere udøve programvirksomhed på undervisningsområdet, ved udsendelse af kortbølgeprogrammer til udlandet og ved fremstilling af programmer til distribution på anden måde end gennem udsendelser.«

På sådanne områder kan udgifterne ifølge lovens § 15 dækkes af statskassen. Aftale herom er således indgået med undervisningsministeriet om Danmarks radios undervisningsafdeling.

Bestemmelsen skulle, som det kan ses af bemærkningerne til lovforslaget, blandt andet åbne mulighed for betjening af de søfarende med lyd- og billedbånd. Kulturministeriet nedsatte herefter i juli 1973 et udvalg, som i december 1975 afgav betænkning (nr.

760 i 1975) med forslag om, at der snarest muligt blev indført en videogramtjeneste for de søfarende. Udvalget gik ud fra en betjening med cirka 1 times udsendelse hver 14. dag som en begyndelse. Udvalget indstillede, at de nødvendige forhandlinger med rettighedshavernes organisationer snarest påbegyndtes.

Som det fremgår af mit mundtlige svar i folketinget den 12. oktober 1977 på et spørgsmål (nr. 33) om det samme emne fra folketingsmedlem Arentoft (FP), og som jeg tidligere i forbindelse med behandlingen af lovforslaget til ophavsretslovens § 17 den 13. april 1977 (forhandlingerne, fortryk, sp. 1933) har kunnet oplyse, var der den 18. marts i år opnået enighed mellem rettighedshavernes organisationer på den ene side og Danmarks radio og en forhandlingsdelegation fra Handelsflådens Velfærdsråd på den anden side om udkast til en aftale. Aftalen gav mulighed for optagelse af 200 timer årligt af de danske fjernsynsprogrammer til distribution til skibene mod et vederlag til rettighedshaverne på 850 kr. årligt pr. tilmeldt skib. På baggrund af en sådan aftale ville handelsministeriet have kunnet søge finansudvalget om de nødvendige bevillinger til ordningens gennemførelse.

Som det blev nævnt i mit mundtlige svar i folketinget den 12. oktober 1977, blev aftaleudkastet forkastet af et flertal i Handelsflådens Velfærdsråd. Flertallet begrundede sin afvisning med, at ordningen var for restriktiv, og de repræsenterede organisationer har senere tilkendegivet, at man ikke ønsker at indgå nogen aftale med rettighedshaverne. Et tilbud fra rettighedshavernes organisationer om nye forhandlinger er blevet afvist.

På et møde den 28. september 1977 har Danmarks Rederiforening og de søfarendes organisationer givet udtryk for, at det bør gøres til en pligt for Danmarks radio at betjene danske søfarende med fjernsynsprogrammer på lige fod med befolkningen i øvrigt.

Som omtalt i mit svar af 12. oktober 1977 anser jeg en løsning svarende til den norske lov af juni 1977 for aldeles utilstrækkelig, idet den kun løser rettighedsproblemerne i forhold til de ansatte ved radiofonien. Problemerne i forhold til andre rettighedshavere forudsættes stadig løst ved aftale.